

Vi har nå levd under den lange skyggen av geværet i mer enn et og et halvt tiår og har holdt håpet oppe om overlevelse for våre barn som blir behersket av vold fra alle kanter uten hensikt eller mening. Men, på den annen side, så legger vi også merke til de forstenede ansiktene til mennesker som godtar det hele med en følelse av resignasjon. Under disse omstendighetene synes det å være objektiv eller analytisk å være en kraftanstrengelse, som å forsøke å utføre noe fysisk midt under en svekkende sykdom. Hver gang vi skriver, blir vi forfulgt av denne virkeligheten og frykter for å miste forstanden, og for at samfunnet uten motstand skal synke ned i denne gjørma av skrekk og vold.....

Så, etter et tiår med nasjonal frigjøringskamp og hensynsløs streben etter lederskap som forårsaket tap av liv og tapping av folkets moralske styrke, synes Tigrene å være kommet til en blindvei. Deres fortsettelse av en overlegenhets-kamp på bekostning av selve begrepet frigjøring og deres forming av sinnene til sine kadre til en fanatisk helligelse til Lederen og Bevegelsen, kom til å bli deres tilintetgjørelse, slik det er innenfor alle slike snevre nasjonalistiske, fascistiske bevegelser. Slik har vi som et folk også ei nedtelling. Vi kan vente i årevis. For et folk forandres ikke historien over natten.....

Militsen gjorde lite for å fjerne ubehaget som tamilene i denne østre provinsen følte overfor den Jaffna-dominerte politikken. Noen av de mer kompetente og politisk følsomme lederne av LTTE fra den østre provinsen hadde stått overfor vanskelige tider med hierarkiet. Ved å forsøke å tvinge en tamilske identitet på muslimene i Nord-Øst, flyr tamilene i synet på sine egne historiske erfaringer i hendene på den singalesisk-dominerte staten. Mens de nyter fortryllelsen av en utfordret makt, kan Tigrene neppe være uoppmerksomme på disse kjensgjerningene. Deres holdning til rekruttering av barn gjenspeiler en følelse av håpløshet. I de tidligere dagene til militsen, da voksne rekrutter kom i hopetall, ble det snakket mye om frihetsidealene. Begrunnelsene som blir gitt i dag har en fatalistisk tone. Når foreldre nærmer seg LTTE-ledere for å spørre etter barna sine som hadde forlatt hjemmet og "meldt seg frivillig", blir de stadig påminnet av lederne om at også de blir savnet av sine foreldre. Lite blir sagt om noen betydningsfull sak.

Det er neppe overraskende at propagandapresset for kampen må dreie seg om de to ordene "Forræder" og "Martyr". Sannelig, de hundreder som til slutt ofret seg for den samme saken og ble drept foraktelig som forrædere, forteller ikke bare om de enorme bortkastede mulighetene, men også om den utstrakte skuffelsen og det raseriet som ligger og ulmer under overflaten. Når rommet for demokratisk aktivitet for det meste er ikke-eksisterende, er det lett å undervurdere grovt dette raseriet og den påfølgende usikkerheten for Tigrenes forventninger. Dette gjenspeiles i den økende besettelsen av "forrædere".....

Det som har vunnet utstrakt beundring er Tigrenes ødeleggende side. Deres metoder sikret at ingen andre ble tillatt å gjøre noe, hverken godt eller dårlig. Idet de manglet evnen til å stå imot Tigrene, ble alle andre partier drevet av sin svakhet til å vise seg selv i et så dårlig lys at Tigrene ble ønsket velkommen tilbake med utstrakt lettelse, og deres berettigelse økte. Men derimot har nylige hendelser i øst vist at når de ble utfordret, kunne Tigrene også oppføre seg på en rå, militær måte mot sivile. Mange tilkjennegir en bevisst negativ grunn for å godta Tigrene – for at uten dem ville de igjen måtte kjempe. Altså, man må ikke miste av syne det faktum at den bemerkelsesverdige suksessen til Tigrene og deres skjebnesvangre svakheter er gjenspeilinger av Jaffna-samfunnet selv.

Ved siden av samfunnets mangel på å ta stilling til eller stille spørsmål ved masseødeleggelsen av liv og krefter i løpet av den indre utviklingen, er det enda en faktor som levende speiler dets skjebnesvangre politikk og skadelige verdisystem. Det er samfunnets unnlattelse av til og med å se hva som blir gjort mot deres egne barn som blir overtalt og presset til å bære våpen uten anelse om hva de gjør. Alle bevæpnede partier er skyldige i så henseende. Det er neppe tilfellet at folk ikke er oppmerksomme på hva som foregår. Den tidligere verneplikten til T.N.A. var velkjent. Det blir snakket mye i Jaffna om at de fleste bevæpnede soldater er så små at tilstedeværelsen deres bare vises gjennom geværløp som stikker frem over murene. Også nasjonale aviser har vist fotografier av babyfjes som bærer AK 47 som om de var lekevåpen.

Men de ledende lag av samfunnet, det være seg religiøse autoriteter, fagforeninger eller lærerforeninger, synes ikke å erkjenne at det eksisterer noe problem. Det er heller en masse lettvint prat om "Guttene" som leverer varene. Noen går så langt som til å rettferdiggjøre at barn blir "ledet og brukt" i lyset av mangelen på mannskap som et resultat av at de eldre guttene skygger unna deltagelse. De vil argumentere med at disse unge menneskene må ofres for å beskytte "målene" for den kampen som allerede har gitt så mange tap. Det er ingen spørsmålsstilling til hva slags samfunn vi har skapt gjennom denne kampen. Det er neppe forbausende at mange utenforstående besøkende har blitt målløse over disse holdningene. Denne ufølsomheten og det moralske forfallet synes å gå mye dypere når man ser på den politikken som blir uttalt av den tamilske eliten. Enhver som står frem og tilkjennegir en kvalitativ forskjell, blir isolert og tilintetgjort. Våpnene som bruke kan innebære baktaling, misbruk av institusjonell makt og, mer indirekte, til og med mord.

Det vi har i dag, er et samfunn som heller mot en fascistisk ordning. Det har frembrakt såkalte forrædere i svimlende mengder og lite som er skapende. For å skjule middelmådigheten og mangelen på menneskelige egenskaper i sitt lederskap, har samfunnet behov for å styrke formynderiet og å undertrykke intellektuell utvikling. Dette blir reflektert i samfunnspolitikken. Det er en kostnad for propagandabyggingen som blir reist i Tamil Nadu, som innbefatter den tamilske militante kampen i Ceylon og militarismen til Chola-riket (fra de tiende til de trettende århundrer før Kristus) for slik å kaste frem en dravidisk rasemystikk. Denne kostnaden må etterhvert bli båret av misbrukte barn og betalt for med blodet til ulykkelige ofre.

<http://www.psmalaiyam.com/?p=400>